

РЕШЕНИЕ

№ 4

гр. Благоевград, 07.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Катя Бельова

при участието на секретаря Илияна Стоименова
като разгледа докладваното от Катя Бельова Търговско дело №
20201200900207 по описа за 2020 година

Производството е образувано по искова молба на Г., адрес: гр. София, ул. „Г.“ №2, ет. 4, представлявано от М.Н.К. и С.Г.С., срещу Р. ВЛ. ОРГ., ЕГН *****, адрес: гр. П., ул. „Ч.с.“ №17, представляван в настоящото дело от назначени от съда особени представители – адв. Г.Д., адв. В.Л., адв. К.К., с която се претендира съдът да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца общо сумата от 84 166.19 лв., представляваща изплатено от ГФ на пострадалия Я.Н., обезщетение по щета №ГФ 21-0216/03.10.2014 г., ведно със законната лихва, от завеждане на иска до окончателното изплащане, както и направените по делото разноски и юрисконсултско възнаграждение. Твърди се, че ищецът е изплатил по щета №ГФ 21-0216/03.10.2014 г., присъдени и по гр. д. №7647/2014 г., по описа на СГС и в. гр. д. №423/2016 г., по описа на САС, обезщетение в общ размер 84 166.19 лв. за причинени неимуществени вреди на пострадалия от причинено ПТП – Я.А.Н., ЕГН *****. Посочва се още, че пострадалият първоначално е отправил до Гаранционния фонд претенцията си за заплащане на вреди от претърпени болки и страдания, вследствие от нанесения удар от претърпяното пътнотранспортно произшествие, но същият е отказал, поради липсата на достатъчно представени доказателства, обуславящи основанието и размера на исканото обезщетение. С оглед на това, Я.А.Н. е насочил искова претенция до СГС, а впоследствие и до САС, като в резултат на постановените и влезли в сила съдебни решения, същият се снабдил с изпълнителни листи и след получени от Г. покани за доброволно изпълнение, били заплатени сумите общо в размер на 84 166.19 лв., от които на 26.01.2016 г. – сумата от 45 961.46 по осъдителното решение на СГС, представляващи 41 473.43 лв. главница и 4 488.03 лв. законна лихва, на 26.05.2016 г. – сумата от 34 845.81 лв., представляващи 30 000 лв. главница и 4 845.81 лв. законна лихва; на 02.09.2016 г. –

сумата от 1 558.92 лв. по сметка на СГС и 1 800 лв. по сметка на САС, представляващи държавни такси по водените граждански дела, свързани с присъденото обезщетение в полза на Н.. Всичките суми били преведени по сметка на упълномощено лице на Я.Н., а именно К.А..

В срока по чл. 367 от ГПК, писмен отговор е постъпил от особените представители на ответника и с него се оспорва предявения иск, като се желае отхвърлянето му. Счита се, че липсват доказателства, от които да бъде направен извод, че Н. е получил от ищеца обезщетение в размер на 84 166.19 лв. за претърпени от него неимуществени и имуществени вреди при ПТП на 05.05 2013 г. Приема, че е нарушено правилото на чл. 558, ал. 6, изр. второ от КЗ, а именно, че липсва изрично и писмено уведомяване от Г. до увреденото лице за размера на извършеното плащане, в случаите, когато плащането е извършено на пълномощник. Претендира, че от отправеното искане до ГФ от увреденото лице, направено чрез адв. Д., ставало ясно, че за уважената част от иска от САС в размер на 30 000 лв. не била подавана декларация по чл. 558, ал. 6 от КЗ от увреденото лице. Не било представено на ГФ и пълномощно на адв. Д. за предявяване на това искане. Счита, че регресното право по чл. 558, ал. 7 от КЗ не е възникнало за Гаранционния фонд към причинителя на увреждането – Р. ВЛ. ОРГ.. На следващо място се оспорва и размера на претенцията от 84 166.19 лв.

Представена е допълнителна искова молба, с която се оспорват направените възражения от страна на ответника, касаещи липсата на доказателства за извършване на надлежно плащане, а също така и оспорването на размера на извършените плащания от Г.. Правят се доказателствени искания за назначаване на съдебно-счетоводна експертиза, като се представят и доказателства – нотариално заверено пълномощно, удостоверяващо представителната власт на упълномощено лице от Я.Н. да получава присъденото обезщетение, молба до Г., Декларация за изразяване на желание от страна на Я.Н. присъденото обезщетение да бъде получено по банкова сметка на К.А..

По повод на допълнителната искова молба, от страна на процесуалните представители на ответника, е депозиран отговор, с който се оспорва основателността на предявената искова претенция, като поддържа изразеното становище по неоснователността на претендираната сума. Прави се искане за задължаване на ищеца да представи в оригинал Декларацията по чл. 558, ал. 6 от КЗ на Я.Н., която впоследствие е представена в открито съдебно заседание.

Съдът е уважил искането за допускане на съдебно-счетоводна експертиза, като е назначил такава. По делото е представено и заключение на вещо лице, от което е видно, че претендираните с исковата молба суми общо от 84 166.19 лв. са намерили своето счетоводно отражение в счетоводството на Г., извършено е реално изплащане на твърдения размер на обезщетение в размер на 84 166.19 лв. Необходимо е да се отбележи, че по отношение на дължимия размер на законна лихва върху присъденото от САС обезщетение за главница в размер на 30 000 лв., е определена от вещото лице в общ размер на 4 656.42 лв., докато реално заплатеният такъв, според представено платежно нареждане и искано с настоящата искова молба обхваща сумата в размер на 4 845.81 лв. В съдебно заседание, експертното

заключение е прието без възражения и от двете страни по делото.

В проведеното открито съдебно заседание страните са редовно призовани и поддържат становищата си чрез своите пълномощници, респ. особени представители.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

Не са спорни въпросите относно настъпването на ПТП, вината на водача ответника Р. ВЛ. ОРГ., както и липсата на застраховка ГО към момента на настъпване на ПТП, като това се потвърждава и от представените по делото писмени доказателства. В проведените съдебни производства пред СГС, приключили с влезли в сила решения по гр. д. №7647/2014 г., по описа на същия съд, както и по в. гр. д. №423/2016 г., по описа на САС, е потвърдена вината на ответника в настоящото производство, в резултат на причиненото от него ПТП и претърпени имуществени и неимуществени вреди от пострадалия Я.Н.. С решение от 19.11.2015 г. на СГС, по гр. д. №7647/2014 г., Г. е осъден да заплати на Я.А.Н. сумата от 40 000 лв., като обезщетение за неимуществени вреди от ПТП, настъпило на 05.05.2013 г., ведно със законната лихва от 03.01.2015 г., както и за сумата от 1 473.43 лв. – обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва от 03.01.2015 г., които суми се претендират и в настоящото производство. С решение №998/16.05.2016 г., Софийски апелативен съд е осъдил Г. за сумата още от 30 000 лв., ведно със законната лихва от 18.12.2014 г. до окончателното изплащане на сумата, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от причиненото ПТП на 05.05.2013 г.

С молба от 25.01.2016 г., упълномощеният представител на пострадалия Н. от ПТП - адв. Й. Д. е заявил пред Г., присъденото обезщетение по гр. д. №7647/2014 г. на СГС, да бъде изплатено по съответната приложена банкова сметка. Представено е и пълномощно, с което пострадалият Я.Н. упълномощава К.А. да получи полагащото му се обезщетение по горесцитираното дело, по посочена от нея банкова сметка. Представена е и нотариално заверена декларация и подписана от Н., с което същият декларира изрично желание присъденото обезщетение за претърпените вреди по гр. д. №7647/2014 г., по описа на СГС, да бъде получено по банкова сметка на К.А.. Декларира, че му е известно правилото на чл. 558, ал. 6 от КЗ, като изрично заявява, че знае, че има право да получи обезщетението лично, но желае същото да бъде заплатено по друга банкова сметка – тази на К.А..

С молба от 22.06.2016 г., упълномощеният представител на пострадалия Н. от ПТП - адв. Й. Д., е заявил пред Г., присъденото обезщетение по гр. д. №433/2016 г. на САС, да бъде изплатено отново по съответната приложена банкова сметка на К.А.. Посочено е, че вече е представена в оригинал декларация по чл. 558, ал. 7 от КЗ, относно знанието и съгласието на Я.Н. обезщетението му да бъде получено от друго лице.

След изплащане на обезщетението в общ размер на 84 166.19 лв., ГФ е отправил до Р. ВЛ. ОРГ. регресна покана с изх. №ГФ-РП-539/25.11.2019 г., която не му е връчена с оглед отразеното на обратната разписка, че адресът е „преместен“.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Настоящата инстанция квалифицира иска с правно основание чл. 288, ал. 12, във вр. с ал. 8, във вр. с чл. 288, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ (отм.), сега чл. 557 от КЗ, във вр. с чл. 74 от ЗЗД. Основанието на този регресен иск е реалното изплащане на обезщетението от фонда на третото увредено лице. За да бъде уважен предявеният иск, ищецът следва да докаже, че е платил обезщетение на правен субект, който от своя страна има вземане за непозволено увреждане срещу водач на МПС, както и че към момента на причиняване на вредите, деликвентът е нямал сключена задължителна застраховка „гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Ответникът следва да докаже, че е възстановил на фонда обезщетението, изплатено в полза на третото увредено лице. Настоящата инстанция, с оглед на установената фактическа обстановка, събраните доказателства и анализ на приложимите правни разпоредби, счита, че искът е допустим, а разгледан по същество съдът намира същия за частично основателен по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 288, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ /отм./, и действаща към момента на възникване на задължението за заплащане на обезщетението за причинени имуществени и неимуществени вреди, Гаранционният фонд изплаща на увредените лица от Фонда за незастраховани МПС обезщетения за имуществени и неимуществени вреди вследствие на смърт или телесни увреждания и за вреди на чуждо имущество, ако пътнотранспортното произшествие е настъпило на територията на Република България, на територията на друга държава членка или на територията на трета държава, чието национално бюро на застрахователите е страна по Многостранното споразумение, и е причинено от моторно превозно средство, което обичайно се намира на територията на Република България, и виновният водач няма сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

В настоящото производство е установена именно тази фактическа обстановка от хипотезата на цитираната разпоредба – възникнало ПТП по вина на ответника, от което са последвали имуществени и неимуществени вреди за пострадалия Я.Н. и липса на сключена застраховка „Гражданска отговорност“, валидна към датата на ПТП. Горното се потвърждава и от представени по делото - решение от 19.11.2015 г. на СГС, по гр. д. №7647/2014 г., с което Г. е осъден да заплати на Я.А.Н. сумата от 40 000 лв., като обезщетение за неимуществени вреди от ПТП, настъпило на 05.05.2013 г., ведно със законната лихва от 03.01.2015 г., както и за сумата от 1 473.43 лв. – обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва от 03.01.2015 г., които суми се претендират и в настоящото производство, както и решение №998/16.05.2016 г., с което Софийски апелативен съд е осъдил Г. за сумата още от 30 000 лв., ведно със законната лихва от 18.12.2014 г. до окончателното изплащане на сумата, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от причиненото ПТП на 05.05.2013 г. В тези производства, по които ищец е бил пострадалият Я.Н., а ответник Гаранционния фонд, е привлечено трето лице – помагач, на страната на Г., а именно причинителят на вредите Р.О.. В това отношение трябва изрично да бъде отбелязано, че по отношение на посочените по-горе влезли в сила съдебни решения, ответникът в настоящото производство

е обвързан от сила на пресъдено нещо на горецитираните съдебни решения със срещуположната страна Я.Н.. Правнообвързващите факти от СПН включват именно доказаната вина на Р.О. в настъпилото ПТП, настъпилите имуществени и неимуществени вреди, техният размер и период за възстановяване. В отношенията между привлеченото трето лице О. и привличащия – Г., причинителят на вредите е обвързан със силата на мотивите на съдебните актове.

На следващо място, по отношение на възраженията на ответника, че не са налице процесуалните предпоставки на чл. 558, ал. 6 от КЗ, изразяващо се в това, че при плащане от ГФ чрез пълномощник се допуска само въз основа на изрично писмено пълномощно с нотариална заверка на подписите относно конкретна претенция, в което се съдържа изявление, че увреденото лице е уведомено, че има право да получи плащането лично. Когато Гаранционният фонд извършва плащане чрез пълномощник, е длъжен да уведоми изрично и писмено увреденото лице, като посочи и размера на извършеното плащане, настоящият състав държи да отбележи следното:

Настоящото производство е образувано по искова претенция на ГФ, очертаваща състава на чл. 288, ал. 12, във вр. с ал. 8, във вр. с чл. 288, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ (отм.). В тези случаи се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на възникване на юридическия факт, тоест отменения КЗ. Изрично с КЗ, влязъл в сила на 01.01.2016 г., в параграф 34 от ПЗР, е предвидено, че се отменя КЗ /обн., ДВ, бр. 103 от 2005 г.; изм., бр. 105 от 2005 г., бр. 30, 33, 34, 54, 59, 80, 82 и 105 от 2006 г., бр. 48, 53, 97, 100 и 109 от 2007 г., бр. 67 и 69 от 2008 г., бр. 24 и 41 от 2009 г., бр. 19, 41, 43, 86 и 100 от 2010 г., бр. 51, 60 и 77 от 2011 г., бр. 21, 60 и 77 от 2012 г., бр. 20, 70 и 109 от 2013 г. и бр. 94 и 95 от 2015 г./. За да може обаче да бъде приложима разпоредбата на която се е позовал ответника в настоящото производство обаче /чл. 558, ал. 6 от настоящия КЗ/ е необходимо същата да е намерила правен еквивалент в отменения КЗ, от който произтичат и претендираните права от ищеца, предвид действието на материалните норми по време. Подобна правна норма, регламентираща начинът на изплащане на обезщетение от фонда на пълномощник на пострадалия в приложимия отменен КЗ липсва. Липсва и текст в преходните и заключителни разпоредби на КЗ, който да придава обратно действие на тази правна норма. Ето защо, основното възражение на ответника в тази посока, че липсват кумулативните предпоставки на чл. 558, ал. 6 от КЗ, е неоснователно.

На следващо място, по безспорен начин се установява извършеното плащане от страна на ГФ на пострадалото лице от ПТП – Я.Н. в размер на 84 166.19 лв. В тази посока свидетелстват, както представените писмени доказателства по делото – платежни нареждания, така и изготвена съдебно-счетоводна експертиза. Видно от изготвеното експертно заключение, /л. 122, и по-конкретно на л. 126 и л. 127 от делото/, върху претендираната главница от 41 473.43 лв., за периода от 03.01.2015 г. до 26.01.2016 г., дължимата лихва е в размер на 4 488.03 лв. Върху претендираната главница на обезщетение от 30 000 лв., за периода от 18.12.2014 г. до 27.06.2016 г., дължимата лихва е в размер на 4 656.42 лв.

Установява се, че ищецът е обосновал завишена сума, по отношение на изчислената от него лихва върху обезщетението от 30 000 лв. В исковата молба се претендира, че дължимият размер на търсената лихва, и съответно заплатена, е 4 845.81 лв., докато назначената съдебно-счетоводна експертиза установява и сочи за изчислен размер на дължима лихва върху същата сума от 30 000 лв. в размер на 4 656.42 лв. Ето защо в тази си част, над установения с експертизата размер от 4 656.42 лв. до 4 845.81 лв., исковата молба, по отношение на претендирания размер на заплатено обезщетение е неоснователна.

Изплащането на сумите от ищеца в полза на пълномощник на пострадалото лице от настъпилото застрахователно събитие, е обосновано и доказано от ищеца. Представени са платежни нареждания, молба от процесуалния представител на Я.Н. до ГФ, удостоверяваща волята на последния присъденото обезщетение да бъде изплатено по посочена банкова сметка в полза на упълномощено от него лице К.А.. Налице е и нотариално заверено пълномощно, с което последната е упълномощена от Н. да получи полагащото се обезщетение. От своя страна е налична и нотариално заверена декларация, изхождаща от Я.Н., с която последния заявява изричното си желание за присъждане на обезщетението за имуществени и неимуществени вреди, на К.А.. Направено е и волеизявление от негова страна за знание на съдържанието на разпоредбата на чл. 558, ал. 6 от ГПК, но изрично желае дължимата му се сума да бъде преведена по банкова сметка на последната. Представено е още и искане, което касае и има връзка с по-горе описаните документи, и изрично желание за изплащане на присъдено обезщетение от САС по сметка на А..

Предвид гореустановеното, съдът счита, че е осъществено пълно и главно доказване на изплатеното от ГФ парично обезщетение на пострадалия от ПТП Я.Н. в размер на 84 166.19 лв. Доколкото обаче се установи, че според експертното заключение дължимият размер на лихви върху главницата от 30 000 лв. е 4 656.42 лв., а не посочената и заплатена от ГФ сума от 4 845.81 лв., то следва да бъде приспадната общата претендирана сума от ищеца в размер на 84 166.19 лв. със сумата от 189.39 лв. Тази сума от 189.39 лв. представлява разликата между посочената от ищеца и твърдяна за дължима лихва върху обезщетението от 30 000 лв. в размер на 4 845.81 лв., изчислена от 18.12.2014 г. до 27.06.2016 г. и действително дължимата лихва върху тази сума от 30 000 лв., съгласно изготвена, приета без възражения от страните съдебно-счетоводна експертиза, която предвижда /л. 127 от делото/, че дължимата законна лихва възлиза в размер на 4 656.42 лв.

При този изход на делото, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски, съобразно уважената част от 83 976.80 в размер общо на сумата от 6 806.29 лв., представляваща платена държавна такса за образуване на настоящото дело в размер на 3 366.65 лв., възнаграждение за особен представител в размер на 3 054.99 лв., и депозит за съдебно-счетоводна експертиза в размер на 400.00 лв., съгласно представен списък на разноски по чл. 80 от ГПК.

Ръководен от гореизложеното, Окръжен съд – Благоевград,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Р. ВЛ. ОРГ., ЕГН *****, адрес: гр. П., ул. „Ч.с.“ №17, на основание чл. 288, ал. 12, във вр. с ал. 8, във вр. с чл. 288, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ (отм.), сега чл. 557 от КЗ, да заплати на Г., адрес гр. София, ул. „Г.“ №2, ет. 4, представляван заедно от изпълнителните директори М.Н.К. и С.Г.С., сумата от 83 976.80 лв., уважена част от общо заявена претенция от ищеца от 84 166.19 лв., представляваща изплатено от ГФ обезщетение по щета №ГФ 21-0216/03.10.2014 г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба – 01.12.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Р. ВЛ. ОРГ., ЕГН *****, адрес: гр. П., ул. „Ч.с.“ №17, на основание чл. 78, ал. 1, от ГПК, да заплати на Г. - гр. София, направените по делото разноси в размер, съобразно уважената искова претенция общо от 6 806.29 лв., представляваща платена държавна такса за образуване на настоящото дело в размер на 3 366.65 лв, възнаграждение за особен представител в общ размер на 3 054.99 лв., от които по 1 018.33 лв. за всеки един от тримата особени представители на ответника и депозит за съдебно-счетоводна експертиза в размер на 400.00 лв., съгласно представен списък на разноси по чл. 80 от ГПК. Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от съобщението на страните пред Апелативен съд – София.

Съдия при Окръжен съд – Благоевград: _____